

Η ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

«'Ακουε υἱὲ παιδείαν πατρός σου καὶ μὴ ἀπόστη θεσμούς μητρὸς σου» στί-
φανον γὰρ χαρίτων ἔξη σὴ κορυφή, καὶ κλοιδὸν χρύσειον περὶ σὴ τραχήλῳ.»
Παροιμίαι Σολομώντος.

Ἐκδίδεται κατὰ Πέμπτην ὑπὸ Μ. Δ. Σακκοῦράφου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

'Εν 'Αθήναις δραχ. 6.

'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις » 7.

'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ » 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

'Εν 'Αθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.

'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. Ἐπιστάταις.

'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς Ταχυδρο-
μείοις καὶ ἐν ἑλλείψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΙΑΣ.

ΟΙ ΔΥΟ ΝΑΥΤΑΙ Ο ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΡΟΓΕΡ.

Δύο ναῦται, ὁ εἷς Ἴσπανός καὶ ὁ ἕτερος Γάλλος, εὐρίσκοντο ἀγχιμάλωτοι εἰς τὴν Τύνιδα, ὅτε ἡ πόλις αὐτὴ ἦτο εἰσέτι καταφύγιον τῶν πειρατῶν· ὁ μὲν πρῶτος ἐκαλεῖτο Ἀντώνιος, Ῥογέρ δὲ ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ συνδούλου του· ἔτυχε καὶ εἰργάζοντο τὰς αὐτὰς ἐργασίας· ἡ φιλία εἶναι καταφύγιον τῶν δυστυχῶν. Ὁ δὲ Ἀντώνιος καὶ ὁ Ῥογέρ συνδεθέντες διὰ στενῆς φιλίας ἐν τῇ δουλείᾳ ἠσθάνοντο, ὅτι τὸ βῆρος τῶν ἀλύσεων καὶ αἰ λύπαι τὰς ὁποίας ἐδοκίμαζον εἰς τὴν δουλείαν ἦσαν ἐλαφρότερα.

Εἰργάζοντο καὶ οἱ δύο ὁμοῦ εἰς τὴν κατασκευὴν δρόμου, ὅστις διήρχετο διὰ μέσου ἑνὸς ὄρους. Ὁ Ἴσπανός, ἡμέραν τινά, σταματᾷ καὶ ῥίπτει ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς θαλάσσης· «Φίλε μου, λέγει πρὸς τὸν Γάλλον, μετὰ βαθέως ἀναστεναγμοῦ, ὅλαι αἱ εὐχαί μας θέλουσιν ἐκπληρωθῆναι, ἐν κατορθώσωμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς εὐρυχωρίου ταύτης ἐκτάσεως τοῦ ὕδατος. Ἄρά γε δὲν δύναμαι νὰ τὴν διαβῶ μετὰ σοῦ! Νομίζω πάντοτε, ὅτι βλέπω τὴν σύζυγόν μου καὶ τὰ τέκνα μου, τὰ ὅποια μὲ καλοῦσαν, ἢ γύνουσι δάκρυα διὰ τὸν θάνατόν μου.»

Ἐν τούτοις ὁ Ἀντώνιος ἦτο βυθισμένος εἰς τὴν ὀχληρὰν ταύτην ἰδέαν καθ' ἑκάστην φορὰν, ὅτε ἐπανάρχετο εἰς τὸ ὄρος περιέστρεψε τὰ ὀλιβερά αὐτοῦ βλέμματα ἐπὶ τοῦ ἀπεράντου τῆς θαλάσσης διαστήματος, τὸ ὁποῖον τὸν διεχώριζεν ἀπὸ τὴν πατρίδα του. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν αἰφνης ἐναγκαλιέζεται μετὰ παραφορᾶς τὸν φίλον του λέγων·—Φίλε μου! διακρίνω πλοῖόν τι· ἰδοὺ παρατήρησον μετὰ τινος ὥρας, ἐὰν θέλῃς θὰ εἴμεθα ἐλεύθεροι. Μάλιστα, μετὰ τινος ὥρας, λέγω, τὸ πλοῖον τοῦτο θὰ διαβῆ δύο λεύ-

γας σχεδὸν μακρὰν τοῦ παραλίου, καὶ τότε ἐκ τοῦ ὕψους τῶν βράχων τούτων πίπτοντες εἰς τὴν θάλασσαν ἢ θὰ σωθῶμεν, ἢ θὰ ἀπολεσθῶμεν. Ὁ θάνατος δὲν εἶναι προτιμότερος ἀπὸ τὴν σκληρὰν δουλείαν;—Ἐὰν δύνασαι νὰ σωθῆς, ἀπεκρίθη ὁ Ῥογέρ, θὰ ὑπομείνω ἀγογγύστως τὴν δυστυχίαν μου· νὰ ὑπάγῃς νὰ εὕρῃς τὸν πατέρα μου, καὶ νὰ τοῦ εἰπῆς . . .

— Νὰ ὑπάγω νὰ εὕρω τὸν πατέρα σου, ἀκριβέ μου Ῥογέρ! Ἄ! καὶ θὰ ὑποφέρω νὰ ζήσω μίαν μόνην στιγμὴν, ἐὰν σὲ ἄφῃνα εἰς τὰ δεσμά;

— Ἄλλ' Ἀντώνιε, δὲν ἤξεύρω νὰ κολυμβῶ, καὶ τὸ γνωρίζεις κάλλιστα.

— Εἶμαι φίλος σου, ἐπανέλαβεν ὁ Ἴσπανός· αἱ ἡμέραι τῆς ζωῆς μου εἶναι καὶ ἰδικαί σου ἡμέραι· ἔχω ἐλπίδας εἰς τὸν Θεόν, ὅτι καὶ οἱ δύο θὰ σωθῶμεν· ἔλα, ἡ φιλία θὰ μᾶς χορηγήσῃ δυνάμεις· σὺ θὰ δεθῆς μὲ ταύτην τὴν ζώνην μου.

— Εἶναι ἀνωφελές, Ἀντώνιε, νὰ σκέπτεσαι ταῦτα· αὐτὴ ἡ ζώνη ἢ μπορεῖ νὰ μοῦ ἐκφύγῃ ἢ νὰ σὲ συμπαράσῃ μὲ ἐμέ· καὶ τότε θὰ ἦμαι ἡ αἰτία τοῦ θανάτου σου.

— Μὴ φοβοῦ ποσῶς . . . Ἀλλά, φίλε μου, ἰδοὺ παρατήρησον· μᾶς κατασκοπεύουσιν, ἄς φύγωμεν.

Ἐτοποθετήθησαν εἰς τὸ ἔργον των, καὶ μετὰ τινος στιγμᾶς εὐρέθησαν ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν κυρίων των. Διέκριναν λυπηρῶς τὸ ἐρχόμενον πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ ἦναι ἡ αἰτία τῆς ἐλευθερίας των.

— Ἐλθέ, ἄς δράξωμεν τὴν εὐκαιρίαν, ἀνέκραξεν ὁ Ἀντώνιος μετὰ παραφορᾶς, ἐνῶ οἱ κύριοί των ἐκίνησαν πρὸς τὰς οἰκίας των· καὶ ἔσυρε τὸν φίλον του Ῥογέρ ἐπὶ τινος μικροῦ ὄρους. Ὁ Ῥογέρ ἤρνεϊτο πάντοτε καὶ

ελεγε· — Δέν δύναμαι, φίλε μου, νά τό κάμω, ἐπειδή, ὡς γνωρίζεις, θά γείνω αἷτιος τῆς ἀπωλείας σου.

Τότε δέ μετὰ πολλοὺς καί κολακευτικούς λόγους, ὁ Ῥογέρ ἐπέισθη, ἔλαβε τήν ἄκραν τῆς ζώνης τοῦ φίλου του, καί ἐν τῷ ἄμα ἐρρίφθησαν καί οἱ δύο εἰς τήν θάλασσαν. Ὁ Ἄντωνιος συνήθροισε μεγάλας σωματικάς δυνάμεις, ἔλαβε τόν Ῥογέρ ἀπό τήν χειρα, καί ἐπλεον ὁμοῦ ἵνα καταφθάσῃ τὸ πλοῖον. Οἱ ναῦται δέ, παρατηροῦντες τότε ἐκ τοῦ πλοίου μετὰ περιεργείας καί θαυμασμοῦ τὸ ἀνεπαίσθητον ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ἐπὶ τῶν κυμάτων, ἐρρίψαν εἰς τήν θάλασσαν μικράν τινα λέμβον καί τήν ἀπέστειλαν μετὰ δύο κωπηλάτων, πρὸς τοὺς δύο μᾶς ἥρωας, τοὺς ὁποίους παραλαβόντες οὗτοι ἔφερον εἰς τὸ πλοῖον ἡμιθανεῖς ἐκ τοῦ ἀγῶνος κατὰ τῶν μυκωμένων κυμάτων.

Μετ' ὀλίγας ὥρας, ὁ Ἄντωνιος καί ὁ γενναίως ὑπ' αὐτοῦ διασωθεὶς φίλος του, ἤρχισαν νά συνέρχωνται εἰς ἑαυτοὺς καί τὸ πλοῖον ἐξεκίνησε· μετὰ δέ ὀλιγοήμερον ἔτι πλοῦν ἐφθασαν εἰς τήν Γαλλίαν οἱ δύο ἥρωες φίλοι, διηγούμενοι τὰ συμβάντα των. Καί ὁ μὲν Ἄντωνιος ἔλαβε θέσιν ταχυδρομικοῦ ἐπιστάτου, ὁ δὲ Ῥογέρ ἔγεινε κωπηλάτης τῆς Βερσαλλίας τηρῶν τακτικωτάτην ἀλληλογραφίαν μετὰ τοῦ φίλου του Ἄντωνίου.

Γ. Α. Α.

ΓΙΓΑΝΤΕΙΟΣ ΠΟΛΥΠΟΥΣ.

ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

— Κ. Διευθυντά, ὁ σκοπὸς εἰδοποιεῖ, ὅτι πρὸς τήν πρῶραν φαίνεται τι κυμαινόμενον.

— Ναί, εἶναι κόκκινον· ὁμοιάζει ἄκραν καταρτίου.

— Εἶναι σωρὸς χόρτων.

— Ὅχι· εἶναι βαρέλι.

— Ὅμοιάζει ψόφιον ἄλογον.

— Ὅχι, ὄχι, εἶναι ζῶον· δέν βλέπετε τὰ ποδάριμ του; Ἐντοσοῦτω τὸ ἀτμόπλοιον ἐπλησίαζε πρὸς τὸ ἀντικείμενον περὶ οὗ ὁ λόγος· παρατηρήσας δέ καλῶς αὐτὸ εἶδον, ὅτι ἦτο γιγάντειος πολύπους, ἐξ ἐκείνων τῶν ὁποίων ἡ ὑπαρξις ἐλέγετο μυθώδης.

Εἶχον ἄρα πρὸ ὀφθαλμῶν ἓνα τῶν ἀλλοκότων ἀντικειμένων, τὰ ὁποῖα ἐξεμεῖ ἐνίστε ἀπὸ τὸ βάθος αὐτοῦ ὁ Ὀκεανός, ὡς ἂν ἤθελε νά μεικτηρίσῃ (ἐμπαιξῇ) τήν ἐπιστήμην. Ἐννοεῖται πόσον περιεργον ἐθεώρησα τὸ πρᾶγμα, καί διὰ τοῦτο ἀπεφάσισα οὐ μόνον νά παρατηρήσω καλῶς, ἀλλὰ καί νά ζωγρήσω τὸ θαλάσσιον τέρας.

Ἀμέσως λοιπὸν ὄλοι ἐκινήθησαν, ἐγέμισαν τὰ τοῦ φέκια, ἔφεραν εἰς μέσον κάμακας καί βρόχους (θυλείας) καί ἠτοίμασαν πᾶν συντελοῦν εἰς τήν ἄκραν τοῦ θηρίου.

Δυσυχῶς ὁμως ὁσάλος (κυματισμὸς τῆς θαλάσσης) ἦτο πολὺς καί αἱ κινήσεις τοῦ πλοίου ἦσαν ὄλως ἄτακτοι, ἐνῶ τὸ ζῶον, ἂν καί ἐπλεεν εἰς τήν ἐπιφάνειαν, μετετοπίζετο ὁμως ἐπιτηδείως, ὅπως ἀποφύγῃ τὸ πλοῖον. Μετὰ πολλὰς δὲ συναντήσεις, καθ' ἃς ἐρρίψαμεν κατ' αὐτοῦ εἰκοσάδα περίπου σφαιρῶν, τῆς ὁποίας ὁμως δέν ἠσθάνθη, καταρωθῶσαμεν νά τὸ πλησιάσωμεν ἄρκετά, καί νά ἐξακοντίσωμεν κατ' αὐτοῦ κάμακα καί βρόχον· ἠτοιμαζόμεθα δὲ νά πολυπλασιάσωμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν βρόχων, ὅτε σφοδρά τις κίνησις τοῦ τέρατος ἢ τοῦ πλοίου ἀπερρίψῃ τὸν κάμακα, ὅστις δὲν εἶχεν ἐμπηχθῆ εἰς τὸ γλοιῶδες σῶμά του, ἐκόπη δὲ καί τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον εἶχε περιτυλίξει

ὁ βρόχος, ὥστε ἀπεσύραμεν εἰς τὸ πλοῖον μέρος τῆς οὐρᾶς.

Ἐπειδὴ εἶδον πλησιέστατα τὸ θηρίον μοι εἶναι εὐχολον νὰ τὸ περιγράψω· εἶναι ὁ λεγόμενος γιγάντειος πολύπους. Τὸ μῆκος του θὰ ἦτο 18 περίπου ποδῶν ἀπὸ τῆς οὐρᾶς μέχρι τῆς κεφαλῆς, καὶ εἶχεν ὀκτὼ πλοκάμους, μακροὺς ἐξ ἡ ὀκτῶ πόδας· τὸ χρῶμά του ἦτο βαθὺ κόκκινον, οἱ γλαυκοὶ ὀφθαλμοὶ του εἶχον μέγεθος πινακίου καὶ ἐν γένει ἡ ὄψις του ἦτο δυσειδεστάτη καὶ φοβερά.

Καὶ ἀξιωματικοὶ καὶ ναῦται ἐζήτησαν νὰ ἐπιτρέψω νὰ ὑπάγῃ με λέμβον νὰ τὸ ἐξαναδέσωσι καὶ νὰ τὸ σύρωσι πλησίον τοῦ ἀτμοπλοίου· καὶ πιθανὸν νὰ ἐπετύγχανον. Ἐγὼ ὅμως φοβηθεὶς μήπως με τοὺς πλοκάμους του ἀναποδογυρίσῃ τὴν λέμβον καὶ περισφίγξας με αὐτοὺς πνίξῃ τοὺς ἐπιβάτας, δὲν ἔδωκα τὴν ἄδειαν. Καὶ ἐνῶ εἶχον σφοδρὰν ἐπιθυμίαν νὰ φανῶ ὠφέλιμος εἰς τὴν ἐπιστήμην, ἠναγκάσθην ὅμως νὰ παραιτήσω τὴν ἄγραν τοῦ κολοβωθέντος θηρίου, τὸ ὅποιον ἔφευγε τὸ ἀτμόπλοιο με πολλὴν ταχύτητα. Ὅσάκις δὲ ἐπλησιάζομεν αὐτὸ ἐβυθίζετο καὶ ἐπέρα εἰς τὸ ἄλλο μέρος.

Ὑπάρχουσιν ἄρα εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης καὶ ἄλλα ζῶα, τὰ ὅποια δὲν ἐγνώρισαν εἰσέτι οἱ περὶ τὴν ζωολογίαν ἀσχολούμενοι.

Τὴν 30 Σεπτεμβρίου 1861, 46 λεύγας μακρὰν τῆς Τενερίφης βορειοανατολικῶς.

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀληκτοῦ

Φ. Φουγέ.

(ἐκ τῆς Πανδώρας.)

ΠΑΤΗΡ ΤΙΣ ΑΝΑΓΓΕΛΛΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΤΟΥ
ΤΗΝ ΓΕΝΝΗΣΙΝ ΑΔΕΛΦΟΥ ΤΟΥ.

Ἐν τῇ 9 Μαΐου 1851.

Ἀγαπητὸν μου τέκνον!

Πρὸ ὀλίγου σοῦ ἐγεννήθη ἀδελφός· ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ σοῦ δώσῃ εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχες ἕως τώρα· δηλαδὴ ν' ἀποκτήσῃς φίλον γεννηθέντα ἐκ τῶν ἰδίων γονέων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐγεννήθης καὶ σὺ δόξασον λοιπὸν τὸν Θεόν, τέκνον μου.

Κοινοποίησον τὴν εὐχάριστον ταύτην εἶδησιν εἰς τὸν εἶόν σου καὶ εἰς τὴν θείαν σου, εἰς τὴν οἰκίαν τῶν ὁποίων θὰ μείνης ἀκόμη ἡμέρας τινάς· εἰπέ δὲ πρὸς αὐτούς, ὅτι ἡ μήτηρ καὶ ὁ μικρὸς ἀδελφός σου χαίρουσιν ἄκραν ὑγίαν.

Ἡ μήτηρ σου καὶ ἐγὼ θεωροῦμεθα εὐτυχεῖς, διότι ἔχομεν σέ, ὅστις εἶσαι καλὸν παιδίον, καὶ μᾶς δίδεις ἐλπίδας, ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ μᾶς παρέβῃς παρηγορίαν καὶ εὐχαρίστησιν· τώρα ὅμως ἡ χαρὰ ἡμῶν εἶναι διπλασία, διότι ἐλπίζομεν, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ φωτίσῃ τὸν μικρὸν τοῦτον ἀδελφόν σου νὰ γίνῃ ἀγαπητὸς καὶ εὐαίσθητος, ὡς εἶσαι καὶ σὺ.

Εἰς τὸ ἐξῆς, φίλτατόν μου τέκνον, δύνασαι νὰ ἔχῃς βοηθὸν εἰς τὸ ἔργον σου αὐτὸν τὸν ἀδελφόν, ὅταν μεγαλώσῃ ἀπὸ σέ λοιπὸν ἐξαρτᾶται νὰ τοῦ δώσῃς καλὸν παράδειγμα· διότι ὅταν ἀρχίσῃ νὰ ἐννοῇ, σὲ θὰ μιμητῆται κατὰ τὴν διαγωγὴν, καὶ σὺ θὰ ἦσαι ὁ πρῶτος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ προσοχὴ του θελεῖ προσηλωθῆ. Ὅθεν εἰάν σὲ βλέπῃ πρῶτον, ἀγαπητόν, ὑπήκοον, ἐπιμελῆ εἰς τὸ ἔργον σου, θὰ στοχασθῇ καὶ αὐτός, ὅτι διὰ νὰ εὐτυχήσῃ μίαν ἡμέραν πρέπει νὰ δεικνύῃ πραξότητα, εὐπροσηγορίαν, καὶ ὑπακοήν.

Λοιπὸν σὺ θὰ τὸν μάθῃς ν' ἀσκήται εἰς τὴν ἀρετὴν· καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀσκησις τῆς ἀρετῆς εἶναι τὸ μέσον τοῦ νὰ γίνηται τις εὐτυχῆς, σὺ θὰ συντελέσῃς εἰς τὴν εὐτυχίαν του. Καὶ τί εὐαρεστότερον πρᾶγμα, παρὰ τὸ νὰ βλέπῃ τις τὸν ἀδελφόν του εὐτυχῆ!

Τότε ἐκτὸς τῆς εὐχαριστήσεως, τὴν ὁποίαν ἡ μήτηρ σου καὶ ἐγὼ θὰ ἔχωμεν διὰ τὴν διαγωγὴν σου, θέλομεν χαίρει συγχρόνως βλέποντές σε, ὅτι θὰ κάμῃς εἰς ἡμᾶς εὐκολωτέραν τὴν ἀνατροφὴν τοῦ ἀδελφοῦ σου. Ὡς πρὸς τοῦτο θὰ σὲ ἔχωμεν μέγα βοήθημα, καὶ πρὸς ἀνταμοιβήν, ἄλλο τι δὲν δυνάμεθα νὰ σοῦ κάμωμεν παρὰ ν' αὐξήσωμεν τὴν πρὸς σὲ ἀγάπην μας.

Λοιπὸν, ἀγαπητέ μου Πέτρε, ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης καταγίνου νὰ ᾔσται πολὺ φρόνιμος καὶ φιλομαθής, διὰ νὰ εὐρεθῆς εἰς κατάστασιν νὰ ὀδηγῆς τὸν ἀδελφόν σου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶσαι μεγαλειότερος ὀκτῶ ἔτη, νὰ τοῦ διδῆς καλὰς συμβουλὰς, καὶ τέλος νὰ γίνῃς πρὸς αὐτὸν τὸ καλὸν παράδειγμα, ὡς προείπομεν, συγχρόνως δὲ ὁ ὑπερασπιστὴς καὶ ὁ ἐπιστηθιώτερός του φίλος.

Ὁ πατήρ σου

ΟΜΗΡΟΣ.

Ὁ περιφημότερος τῶν ποιητῶν (ἤκμαζε περὶ τὸ 950 π. Χ.)

Ὁ Ὅμηρος ὀνομάζεται ὁ περιφημότερος τῶν ποιητῶν, ἀπὸ τὰ διασωθέντα εἰς ἡμᾶς δύο μόνον ἀθάνατα μνημεῖα τῆς εὐφυΐας του, ἰδίως τὴν Ἰλιάδα, ἐν τῇ ὁποίᾳ περιγράφεται ἡ πολιορκία τῆς Τρωάδος, καὶ τὴν Ὀδυσσειαν, ὅπου ἐκθέτει τὴν δεκαετῆ περιπλάνησιν τοῦ Ὀδυσσεύς ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ἐκ τῆς Τρωάδος ἕως οὗ ἐπιστρέφει εἰς τὴν πατρίδα του Ἰθάκην. Ἄλλα ἔργα του οὔτε γνωστὰ εἰς ἡμᾶς εἶναι, οὔτε δι' ἐπιστήμων μαρτυριῶν ἀποδει-

κνύονται. Ἐὰν λοιπὸν ἐκ τούτων τῶν ποιημάτων πρόκηται νὰ κρίνωμεν αὐστηρῶς περὶ αὐτοῦ, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ τὸν ὀνομάσωμεν μέγαν ἄδρα.

Ἰπολογίζουσιν, ὅτι ὁ ποιητὴς οὗτος ἔζησεν 900 ἔτη πρὸ Χρ. στοῦ, καὶ 200 ἕως 300 ἔτη μετὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον. Τόσην δὲ ἐτόλμων ἔλαβεν ὁ ἀνὴρ οὗτος, διὰ τὰ ποιήματά του ταῦτα, ὥστε ἐπὶ πόλεις ἐφιλονέκησαν περὶ τοῦ τόπου τῆς γεννήσεώς του. Εἶναι δὲ αὐταὶ ἡ Σμύρνη, ἡ Ρόδος, ἡ Κολοφῶν, ἡ Σαλαμίς, ἡ Χίος, τὸ Ἄργος καὶ αἱ Ἀθῆναι. Ἡ δὲ πιθανωτέρα γνώμη εἶναι, ὅτι ἐγεννήθη εἰς

τὴν Σμύρνην ἢ εἰς τὴν Χίον. Ὀλίγοι τόποι, ὧ φίλτατοι παῖδες, ἀνάδειξαν τόσον μεγάλους ποιητάς, ὅσον τὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ αἱ πλησιόχωροι νῆσοι. Καὶ περὶ μὲν τῶν ἄλλων, ἄλλοτε θέλω σᾶς λαλήσει, περὶ δὲ τοῦ Ὀμήρου θά σᾶς ἀναφέρω τὰς πιθανωτέρας παραδόσεις τῆς ἀρχαιότητος.

Λέγουσι λοιπὸν, ὅτι ἡ μήτηρ τοῦ Ὀμήρου Κρηθεῖς χρηρῦσασα ἐνῶ αὐτὸς ἦτο ἀκόμη παιδίον, ὑπανδρεύθη καὶ πάλιν κάποιον Φοίμιον ἢ Προνάπιδην, ὅστις ἐδίδασκε τὴν στιχουργίαν καὶ τὴν μουσικὴν ἐν Σμύρνῃ. Ὁ Φοίμιος οὗτος καταγοητευθεὶς ἀπὸ τὰ φυσικὰ προτερήματα τοῦ νέου Ὀμήρου, (ὅστις ὠνομάζετο τότε Μελησιγενής, διότι ἐγεννήθη πλησίον τοῦ Μέλητος ποταμοῦ διαρρέοντος τὴν Σμύρνην), τὸν υἱοθέτησε καὶ προσεπάθησε νὰ καλλιεργήσῃ τὸ πνευμά του, ὅσον ἦτο ἐπίδεικτικὸν μαθησεως, καὶ τόσον ἐπρόκοψεν ὁ ἐπιμελής οὗτος μαθητής, ὥστε διεδέχθη τὸν διδάσκαλον καὶ πατρὸν του εἰς τὸ σχολεῖον. Μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός του Κρηθείδος καὶ τοῦ Φοίμιου, ὁ Ὅμηρος ἐζητιολούθει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατριουῦ του τούτου, ἕως οὗ Μέντης τις κυβερνήτης πλοίου, ἑλθὼν εἰς Σμύρνην διὰ νὰ ἐμπορευθῇ, ἐπρότεινεν εἰς αὐτὸν νὰ τὸν λάβῃ εἰς τὸ πλοῖον, καὶ ταξιδεύων νὰ ἴδῃ μέρος τῆς Μικρᾶς ἢ Ἑλλάσσονος Ἀσίας, ὅλην τὴν Ἑλλάδα, τὰ παράλια τῆς Μεσογείου, τὴν Αἴγυπτον καὶ πολλοὺς ἄλλους τόπους.

Ὁ Ὅμηρος διακαιόμενος ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ σπουδάσῃ τὸν κόσμον, λέγουσιν, ὅτι παρεδέχθη τὴν πρότασιν ταύτην μετὰ χαρᾶς, καὶ ἐγκατέλιπε διὰ παντός τὸ σχολεῖόν του. Ἐπειδὴ δὲ εἶχε κατὰ νοῦν νὰ συνθέσῃ τὰ μεγάλα του ἐκεῖνα ποιήματα, εἶχεν ἀνάγκην νὰ γνωρίζῃ καὶ τοὺς τόπους τῶν ἡρώων, τοὺς ὁποίους ἔμελλε νὰ παραστήσῃ εἰς αὐτά, καὶ νὰ σπουδάσῃ τὰ ἦθη καὶ τοὺς νόμους τῶν τόπων αὐτῶν ἤξευρε δὲ νὰ παρατηρῇ ὅλα ταῦτα μετὰ μεγάλης προσοχῆς καὶ ἀκριθείας.

Οὗτω λοιπὸν ὁ καλὸς μας Ὅμηρος ἐκτὸς τῶν ἄλλων μερῶν ἦλθε καὶ εἰς τοὺς Δελφούς, ὅπου συνδιαλεγόμενος μετὰ τῶν ἱερέων τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἔμαθε πολλὰ παρ' αὐτῶν, τούτῃστι περὶ ἡ-

θῶν καὶ ἐθίμων διαφόρων λαῶν, περὶ συμφερόντων πόλεων, περὶ ἰσωνότητος βασιλείων, καὶ περὶ ἄλλων προσέτι πραγμάτων, τὰ ὅποια ἄλλως πῶς δὲν ἠδύνατο νὰ μάθῃ, εἰμὴ περιηγούμενος, διότι βιβλία καὶ πανεπιστημεία δὲν ὑπῆρχον τότε, ὡς τὴν σήμερον! Καὶ βεβαίως, πῶς ἠδύνατο ὁ Ὅμηρος νὰ δεῖξῃ τόσον πολυμάθειαν περὶ τὴν ἱστορίαν καὶ γενεαλογίαν, ὅχι μόνον τῶν Ἑλλήνων, ἀλλ' ἀκόμη καὶ ἄλλων λαῶν, ἐὰν δὲν ἐπληροφορεῖτο πάντα ταῦτα ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς τοῦ ναοῦ τῶν Δελφῶν; Ἦσαν δὲ οὗτοι, ὧ ἀγαπητοὶ παῖδες, πολλὰ προκομμένοι ἄνδρες· διότι μάθετε, ὅτι οἱ πρῶτοι ἱερεῖς τοῦ ναοῦ τούτου ἦλθον ἀπὸ τὴν Κρήτην· ἡ δὲ νῆσος αὕτη ἦτο τότε περίφημος καὶ εἶχε σχέσεις μὲ ὅλον τὸν τότε γνωστὸν κόσμον καὶ μάλιστα μὲ τοὺς Αἰγυπτίους, τῶν ὁποίων ἔλαβον τὴν θρησκείαν καὶ τὴν φιλοσοφίαν. Ἄλλ' ὁ Ὅμηρος διὰ νὰ λάβῃ τόσον σπουδαίας πληροφορίας, δὲν ἐβαρύνθη νὰ ἀναβῇ καὶ εἰς τὴν πηγὴν, τὴν Αἴγυπτον, ὅπου διέτριψεν ἱκανὸν καιρὸν διὰ νὰ μάθῃ ὅτι ἐπεθύμει. Δὲν ἐπροχώρησεν ὅμως πολὺ εἰς τὸν τόπον, καὶ ἐπομένως δὲν εἶδεν οὔτε τὰς Θήβας (ἄλλην βέβαια πόλιν παρὰ τὰς Θήβας τῆς Ἑλλάδος), οὔτε τὴν Μέμφιν, οὔτε τὰς περιφήμους πυραμίδας, αἱ ὁποῖαι ὑπῆρχον τότε, καὶ τὰς ὁποίας δὲν παρέλειψε νὰ ἐξυμνήσῃ εἰς τὰ ποιήματά του. Καὶ ἐνῶ ἐπαινεῖ τὴν ὠραιότητα τοῦ τόπου, τὴν γεωργίαν, καὶ τὴν γονιμότητα τῶν πεδιάδων, ἕνεκα τῆς πλημμύρας τοῦ Νεῖλου, φαίνεται ὅμως, ὅτι δὲν ἔμεινεν εὐχαριστημένος καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Διότι αὐτὸς συνειλισμένος νὰ ζῆ εἰς κλίμα, ὅπου ἐπεκράτει ἄκρα ἐλευθερία, δὲν ἠδύνατο νὰ συμβιβασθῇ μὲ τὴν αὐστηρότητα τῶν ἠθῶν καὶ τὴν μονοτονίαν τοῦ λαοῦ ἐκεῖνου.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἐρχόμενοι ἐκ τῆς Αἰγύπτου πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἐσάθμευον εἰς τὴν Φοινίκην, εἶναι πιθανώτατον, ὅτι καὶ ὁ Ὅμηρος διέβη ἐκ τῆς Φοινίκης. Διότι τότε οἱ ἄνθρωποι δὲν ἤξευρον νὰ πλέωσιν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πελάγους, ἀλλὰ πάντοτε ἐταξείδευον παραπλέοντες τὰ παράλια. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Αἰγύπτιος Κάδμος ἔφερεν ἐκείθεν τὰ 16 γράμματα εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Οἱ δὲ Φοινίκες ἐντελῶς ἀφιερωμένοι εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ εἰς

τὴν ναυτηλίαν, ἠδυνήθησαν εὐκόλως νὰ μεταδώσωσιν εἰς τὸν Ὅμηρον ἰκανὰς γεωγραφικὰς γνώσεις, καὶ παραδόσεις διαφόρων τόπων, περὶ τῶν ὁποίων ἐκφράζεται τόσον καλῶς εἰς τὰ ποιήματά του.

Κατὰ τὰς πληροφορίας λοιπὸν, τὰς ὁποίας ἔλαβε παρ' αὐτῶν, διεσκέδαζε τοὺς ἀκροατὰς του διηγούμενος περὶ τῶν μονοφθάλμων Κυκλώπων περὶ τῶν καλλιφώνων Σειρήνων, τῶν ὁποίων τὰ ἄσματα, ἦσαν τόσον μελωδικά, ὥστε οἱ παραπλέοντες ἀκροαζόμενοι ταῦτα ἐλησμόνουσαν νὰ διευθύνωσι τὸ πλοῖον εἰς τὸν δρόμον του καὶ ἐναυάγουσαν περὶ τῆς Ἀόρνου λίμνης τοῦ Βασιλείως τῆς Νεαπόλεως, ἀπὸ τὰς βαρείας ἀναθυμιάσεις τῆς ὁποίας δὲν ἠδύνατο νὰ ζήσωσι πτηνὰ εἰς τὰ περίξ αὐτῆς· περὶ τῶν Ἑλυσίων παιδιῶν, ὅπου μετὰ θάνατον μετέβαινον αἱ ψυχαὶ τῶν δικαίων· ὅτι δὲ ταῦτα πάντα εἶναι Φοινικικῆς καταγωγῆς τὸ δεικνύουσι καὶ οἱ χαρακτηριστῆρες, μὲ τοὺς ὁποίους εἶναι γεγραμμένα τὰ εἰρημένα ὀνόματα.

(Ἔπεται συνέχεια).

Ο ΗΜΕΡΟΣ Η ΡΥΣΙΟΣ ΛΥΚΟΣ.

Κατὰ τὰ νοτιοδυτικὰ μέρη τοῦ ὄρους Ταῦγέτου, εἰς τοὺς πρόποδας αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται καὶ Ἅγιος Ἡλίας, διότι ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ ὑπάρχει ναΐδιον εἰς τιμὴν τοῦ Προφήτου, εὐρίσκονται σπήλαια, δηλαδὴ τρύπαι, αἱ ὁποῖαι εἶναι τόσον εὐρύχωροι, ὥστε δύνανται νὰ χωρήσωσιν εἰς αὐτάς, πλείωτερα τῶν διακοσίων προβάτων ἢ αἰγιδίων ἐν καιρῷ βροχῆς χωρὶς νὰ βρέχωνται.

Ἐπειδὴ λοιπὸν, ὦ τεκνία μου, οἱ κάτοικοι τῶν χωριῶν τοῦ μέρους τούτου ἕνεκα τῆς πτωχίας των, δὲν δύνανται ν' ἀνεγείρωσι δωμάτια, ἵνα διαχειμάζωσι τὰ ποίμνιά των, διότι τὰ δωμάτια, ὡς γνωρίζετε, χρειάζονται κερνυμῖδια, ἄσβετον, ξυλικὴν καὶ λοιπὰ διὰ νὰ ἀνεγερθῶσι, καταφεύγουσιν ἐν καιρῷ χειμῶνος μὲ τὰ ποίμνιά των εἰς τὰ σπήλαια διὰ νὰ ἀναπαύωνται τὴν νύκτα, καθὼς λέγει καὶ ὁ Προφήτης Δαυὶδ, ὅτι οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα πρέπει νὰ ἐργάζωνται εἰς τὰ χωράξιά των τὴν ἡμέραν, τὴν δὲ νύκτα νὰ ἀναπαύωνται εἰς τὰς οἰκίας των.

Εἰς ἓν λοιπὸν τούτων τῶν σπηλαίων, συνέβη μίαν φορὰν ἐν ἀξιοπεριεργον συμβεβηκός, τὸ ὅποιον ἐλύπητε πολὺ ὄλους τοὺς ποιμένας, οἱ ὁποῖοι εἶχον ποίμνια, καὶ τὰ διεχειμάζον εἰς τὰ σπήλαια, ὅπου σὰς προείπον, τὰ ὁποῖα εἶναι πολλά, καὶ δὲν ἀπέχουσι πολὺ τὸ ἐν ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Εἰς τὰ προηγούμενα φυλλάδια, τὰ ὁποῖα βεβαίως ἀνέγνωτε, μικροί μου φίλοι, εἶδετε γεγραμμένον, ὅτι ὑπάρχει ἐν εἶδος ἐκ τῶν αἰμοδόρων θηρίων εἰς τὴν φύσιν, τὸ ὅποιον ὀνομάζεται λύκος καὶ εἶναι φύσει ἀγρία, διότι τρώγει καὶ ζῶα, καὶ κατὰ τῶν παιδιῶν ἀκόμη ὄρμα, καὶ τὰ κατασπαράσσει, ὅταν ἤθελε τὰ εὖρει ἄνευ προστασίας· ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ ἐν ἄλλο εἶδος λύκων, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἡμεροί, καὶ κατατρώγουσι τοὺς ἀγρίους λύκους καὶ τοὺς ἐχθρεύονται ὡς οἱ σκύλοι. Οἱ τοιοῦτοι ἡμεροί λύκοι ὀνομάζονται ρύσιοι κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν χωρικῶν μας, διότι ἐλευθερώνουσι τὰ ποίμνια ἀπὸ τοὺς ἀγρίους λύκους, τοὺς ὁποίους καταστρέφουσι.

Λοιπὸν χωρικός τις εἶχε κατορθώσει μίαν φορὰν νὰ ἔχη ἓνα ἀπὸ τοὺς ρύσιους λύκους, τὸν ὁποῖον ἀφοῦ ἄφινεν ἐντὸς τοῦ σπηλαίου, πρὸς τὸ ἐσπέρας ἀνεχώρει χωρὶς νὰ φοβῆται, ὅτι οἱ ἀγριοί λύκοι θὰ φάγωσι τὸ ποίμνιόν του, διότι ἐγνώριζεν ὅτι ὁ ἡμερος ἢ ρύσιος λύκος εἶχε τόση δύναμιν, ὥστε ἠδύνατο ν' ἀντιπαραταχθῆ μὲ πέντε ἢ καὶ πλείωτους ἀγρίους, ἐφύλαττε δὲ ὄχι μόνον τὰ ἰδικά του ποίμνια, ἀλλὰ καὶ ἄλλων οἱ ὁποῖοι τὰ εἶχον πλησίον.

Μίαν λοιπὸν ἐσπέραν, ἀφοῦ ἀνεχώρησεν ὁ χωρικός καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἡ ὁποία ἀπέειχε περισσότερον τῆς ἡμισείας ὥρας ἀπὸ τὸ σπήλαιον, ἐλησμόνησε νὰ δώσῃ φαγητὸν καὶ εἰς τὸν πιστὸν σύντροφον τῶν προβάτων του, ὁ ὁποῖος καθ' ἐκάστην ἐσπέραν, ὅτε ἀνεχώρει ὁ κύριός του, δὲν τὸν παρηκολούθει, ἀλλ' ἔμεινε ὡς ἀγρυνός φύλαξ ἐντὸς τοῦ σπηλαίου. Αὐτὴν λοιπὸν τὴν ἐσπέραν, στενοχωρηθεὶς ἀπὸ τὴν πεινᾶν του ὁ ρύσιος ἔφυγεν, ἀφήτας τὰ πρόβατα εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἀγρίων λύκων, οἵτινες ἐνεφώλευον καὶ παρεμόνευον εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος τοῦ σπηλαίου, πότε νὰ φύγῃ ὁ ρύσιος· οὗτος δὲ μεταδὰς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου του ἤρχισεν ἐξω-

θεν τῆς αὐλῆς νὰ ὀρύεται (οὐρλιάζη) ζητῶν τροφήν. Ὁ δὲ χωρικός ἐξυπνήσας ἀπὸ τὰς φωνάς του, ἐσηκώθη ἐκ τῆς κλίνης καὶ ἀνοίξας τὴν θύραν τῆς οἰκίας του, τὸν ἐπέπληξε λέγων, ὅτι θὰ τὸν ζυλοφορτώσῃ, ἐὰν δὲν ὑπάγῃ εἰς τὸ ποίμνιον γρήγορα, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ ὁ ἄβλιος, ὅτι ὁ πιστὸς σύντροφός του δὲν ἤθελε τὸν ἐπισκεφθῆ περὶ τὸ μεσονύκτιον, ἐὰν δὲν ἐπέαινα.

Δύο ὄραι εἶχον παρέλθει, ἕως οὗ ὁ δυστυχῆς ῥύσιος ἐπιστρέψεν εἰς τὸ σπήλαιον· ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ δύο ἐκ τῶν ἀγρίων λύκων, εὐρόντες τὴν πολητὴν δι' αὐτοὺς εὐκαιρίαν, εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ σπηλαίου, καὶ ἐπνίξαν ὅλα τὰ πρόβατα· διότι, ὡ μικροὶ μου φίλοι καὶ φίλαι, τὸ εἶδος τοῦτο τῶν κατηραμένων ἀγρίων λύκων, ὅταν εὗρῃ ποίμνιον ἄνευ προστασίας, ὁρμᾷ κατ' αὐτοῦ καὶ κόπτει τὸν λάφυρα τῶν ζώων πίνει τὸ αἷμα μέχρις οὗ ἀφήτει αὐτὰ νεκρά. Ἀλλὰ τὰ πρόβατα, τὰ ὁποῖα οἱ ἄγριοι λύκοι ἐπνίξαν, τὰ ἐπλήρωσαν μὲ τὸ αἷμά των, διότι ἀφοῦ ὁ ἡμέτερος λύκος ἤλθεν εἰς τὸ σπήλαιον καὶ εὔρεν αὐτοὺς τρώγοντας ἐν τῶν πνιγμένων προβάτων, ἐπετέθη κατ' αὐτῶν τοσοῦτον, ὥστε δι' ἐνὸς μόνου ἀρπάγματος ἀπὸ τὸν λαιμὸν ἐφόνευσε τὸν ῥωμαλαιότερον, ὁ δὲ ἄλλος πρὶν φθάσῃ ν' ἀντιπαραταχθῆ ἔγεινε καὶ αὐτὸς κομμάτια. Ἐπειτα ὡς νὰ ἐπροσπάθει νὰ μετρήσῃ τὰ πνιγμένα πρόβατα, θέτων τὸ ἐν ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο, ἐσκέπασε τοὺς φονευμένους λύκους, καὶ ὕστερον ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς τοὺς κόπους παρεδόθη εἰς ὕπνον βαθύν, καταλυπημένος, ἄνευ τροφῆς, καὶ χωρὶς νὰ ἐγγίση οὐδὲν ἀπὸ τὰ πνιγμένα πρόβατα.

Τὴν δὲ πρωΐαν, ἔλθων ὁ οἰκοκύριος τῶν προβάτων καὶ ἰδὼν τὴν γενομένην κατ' αὐτῶν καταστροφὴν, ἐνόμισεν ὅτι ὁ ἡμέτερος λύκος τὰ ἐπνίξε, καὶ ἀφοῦ τὸν εἶδε κοιμώμενον εἰς ἐν μέρος τοῦ σπηλαίου, πλήρης θυμοῦ, ἐπεροδόλησε κατ' αὐτοῦ, καὶ τὸν ἀφῆκε νεκρόν. Ὅτε δὲ παρετήρησε μετ' ἀκριθείας καὶ εἶδεν, ὅτι ἔκειντο δύο λύκοι νεκροί, σκεπασμένοι ἀπὸ τὰ πνιγμένα πρόβατα, ἐκατάλαθεν ὅτι αὐτοὶ τὰ ἐπνίξαν, καὶ ὅτι τοὺς κατεξέσχισεν ὁ ῥύσιος λύκος· τότε ἔσυρε τὸ ξίφος του ἵνα γίνῃ αὐτόχειρ, δηλαδὴ νὰ φονευθῇ μόνος του, διότι ἔλεγεν, ὅτι αὐτὸς ἦτο ἡ αἰτία τῆς ἀπωλείας τῶν προβάτων

του, ἀφήσας τὸν πιστὸν του σύντροφον ἄνευ τροφῆς· καὶ ἤθελε βεβαίως φονευθῆ, ἀλλ' ἐμποδίσθη ἀπὸ τινα, ὁ ὁποῖος εὐρέθη ταύτῃ τῇ στιγμήν ἐκεῖ κατὰ τύχην.

Βλέπετε λοιπὸν, ὦ παιδία μου, εἰς ποῖον βαθμὸν ἀνοησίας δύναται νὰ φθάσῃ ὁ ἄνθρωπος, ὅταν κυριευθῇ ἀπὸ τὸν θυμὸν του, ὥστε νὰ πράξῃ ὅ,τι τοῦ ἔλθει εἰς τὸν νοῦν. Ἀποφεύγετε λοιπὸν πᾶν πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἡμπορεῖ νὰ σᾶς φέρῃ εἰς θέσιν νὰ κυριευθῆτε ὑπὸ τοῦ θυμοῦ, καὶ νὰ πράξητε ἄτοπα. Ὁ θυμὸς εἶναι ψυχικὸν πάθος στιγμιαῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὅταν ὁ ἄνθρωπος κυριευθῇ ἀποβάλλει ἐν καιρῷ τοῦ θυμοῦ τὸ λογικόν, καὶ πράττει ὅ,τι πράττουσιν οἱ παράφρονες.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος κάμῃ τι θυμωμένος μεταμελεῖται ὕστερον, ἀλλὰ ματαίως. Ὁ Ἀλέξανδρος ὁ μέγας, ἐφόνευσεν ἐν καιρῷ τοῦ θυμοῦ του τὸν φίλον καὶ στρατηγόν του Κλεῖτον.

Περὶ τοῦ ἡμέτερου λύκου διηγούνται, ὅτι ἔχει πολλὰ προτερήματα, καταδιώκει δηλαδὴ τοὺς ἀγρίου λύκους, καὶ τοὺς καταβάλλει τόσον, ὥστε ὅπου ὑπάρχει ῥύσιος λύκος, δὲν πλησιάζει ποτὲ ἄγριος, ἔχει δύναμιν ἐξαισίαν, τὸ δέρμα του ἔχει κηλίδας λευκοκιτρίνου, καὶ δὲν παρομοιάζει παντάπασιν τῷ δέρματι τοῦ ἀγρίου.

Ὅταν πενᾷ ὑπερβολικά, τότε μόνον εἰσέρχεται εἰς τὸ ποίμνιον, καὶ ἀρπάζει ἐν σφακτὸν τὸ ποταπότερον ὄλων· τὸ εἶδος ὁμῶς τούτων τῶν λύκων κατέστη σπάνιον ἐν Ἑλλάδι, διότι φαίνεται ὅτι ἔνεκα τῆς ἡμερότητός των, οἱ ἄνθρωποι ἐν ὅσῳ δὲν τοὺς ἐγνώριζον τοὺς ἐφόνευον ὑποθέτοντες αὐτοὺς ἀγρίου.

Δημοδιδάσκαλος Ἐξωχωρίου.

ΠΑΝΑΓ. Α. ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΚΤΗΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΘΑΦΓΗΛΙΩΝΟΣ
ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Τὰ ὀνόματα τῶν μηνῶν, τὰ ὁποῖα γνωρίζετε, ὦ φίλοι παιδες, εἶναι ῥωμαϊκά, οἱ δὲ παλαιοὶ Ἕλληνες ἔδιδον ἄλλας ὀνομασίας εἰς τὰ ὀνόματα αὐτά. Εἰς ἐκ τῶν μηνῶν τούτων ὀνομάζετο Θαρ-

γηλιῶν καὶ συνέπιπτε περὶ τὰ μέσα Ἀπριλίου ἕως εἰς τὰ μέσα Μαΐου. Εἰς τὴν ἕκτην τοῦ Ἑλληνικοῦ τούτου μηνὸς συνέβησαν πολλὰ καλὰ πράγματα, οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς Ἀθηναίους, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλους πολλούς. Κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἐγεννήθη ὁ σοφώτατος Σωκράτης· κατ' αὐτὴν ἐνίκηθησαν οἱ Πέρσαι εἰς τὴν Μαραθῶνα στρατηγοῦντος τοῦ Μιλτιάδου. Κατὰ τὴν ἰδίαν ταύτην ἕκτην τοῦ μηνὸς συνεχροτήθη ἡ ἐν Πλαταιαῖς μάχη καὶ ἐνίκησαν πάλιν οἱ Ἕλληνες τοὺς Πέρσας. Καὶ ἡ ἐν Μυκάλῃ τῆς Ἰωνίας νίκη τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Περσῶν ὁμολογεῖται, ὅτι εἶναι δῶρον τῆς ἡμέρας ταύτης, ἂν καὶ αἱ δύο αὗται νίκαι ἐν Μυκάλῃ καὶ ἐν Πλαταιαῖς ἐγένοντο μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν. Καὶ Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Μακεδῶν ὁ υἱὸς τοῦ Φιλίππου, τὰς πολλὰς μυριάδας τῶν βαρβάρων Περσῶν, λέγουσιν ὅτι κατέστρεψε τὴν ἕκτην τοῦ Θαρρηλιῶνος μηνός, ὅτε κατεβίβασεν ἀπὸ τὸν θρόνον τὸν Δαρεῖον. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Ἀλέξανδρος, πιστεύεται, ὅτι καὶ ἐγεννήθη καὶ ἀπέθανε τὴν ἰδίαν ἡμέραν, τὴν ἕκτην τοῦ μηνός τούτου.

Αἱ συνδρομαὶ πέμπονται διὰ Ταμιακοῦ Γραμματίου εἰς τὸ ἐκδότην Μ. Δ. Σακκάρραφον.

Οὐδεμία συνδρομὴ πληρώνεται ἄνευ ἀποδείξεως τοῦ ἰδίου ἐκδότου.

Αἱ συνδρομαὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει γίνονται παρὰ τῷ Κυρίῳ Α. Δεπάστα βιβλιοπώλῃ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Οἱ δύο ναῦται ὁ Ἀντώνιος καὶ ὁ Ρογέρ.—2. Γιγάντειος πολύπους.—3. Πατὴρ τις ἀναγγέλλει εἰς τὸν υἱόν του τὴν γέννησιν ἀδελφοῦ του.—4. Ὅμηρος μετὰ εἰκονογραφίας.—5. Ὁ ἡμέρος ἡ ῥύσιος λύκος.—6. Περὶ τῆς ἕκτης τοῦ μηνός Θαρρηλιῶνος τῶν Ἑλλήνων.